

نقش جمعیت هلال احمر (شیر و خورشید سرخ ایران) در بهبود شرایط جزایر خلیج فارس

مریم پاکدامن نائینی

کارشناس ارشد کتابخانه و مرکز اطلاع‌رسانی تخصصی جمعیت هلال احمر

امیر رضا اصنافی

دانشجوی دوره دکتری کتابداری و اطلاع‌رسانی دانشگاه شهید چمران اهواز

مقدمه

با گسترش هرچه بیشتر جوامع بشری، نیازهای بشر نیز گسترش یافت و متنوع شد و بالتبع، ارتباطات این جوامع نیز با یکدیگر رو به افزایش نهاد. به این ترتیب، افراد جوامع مختلف بشری توانستند با بهره‌گیری از تخصص و منابع یکدیگر به یاری هم بشتابند و نیاز ابناء بشر را تأمین سازند. یکی از مهمترین و بنیادی‌ترین مسائل حاکم بر جوامع بشری، مسائل اجتماعی و بهداشتی است که توجه به این امر، متولیان خاص خود را می‌طلبد. بنابراین، برخی کشورها به این فکر افتادند که تشکیلاتی را جهت خدمت‌رسانی به مردم در این عرصه ایجاد نمایند تا در هنگام اضطراب به یاری افراد بشتابند. این تشکیلات، تحت عناوین جمعیت‌های ملی صلیب سرخ و هلال احمر به عنوان بزرگ‌ترین سازمان‌های بشردوستانه در سطوح بین‌المللی، ملی و محلی به کمک

مردم آسیب‌دیده از بلایا و سوانح می‌شتابند و جمعیت‌های ملی را در زمینه خدمات بشردوستانه یاری می‌دهند.

بررسی متون مختلف نشان داده است که تا دهه ۵۰ شمسی، جزایر خلیج فارس ایران به دلیل عدم توجه حاکمان وقت ایران در محرومیت کامل به سر می‌برده و از داشتن حداقل امکانات رفاهی حتی در حوزه درمان و بهداشت نیز محروم بوده است. به دلیل حساسیت استراتژیک منطقه خلیج فارس و جزایری که تحت تملک حاکمیت ایران هستند، باید به این مناطق عنایت بیشتری شود و به وضع محرومان منطقه از لحاظ اجتماعی و بهداشتی رسیدگی گردد. به همین منظور، در دهه ۵۰ شمسی، جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران (هلال احمر) با توجه به وظایف خطیری همچون، حمایت از آسیب‌دیدگان، بینوایان و محرومان که بر عهده داشته است، رسیدگی به وضعیت بهداشتی، رفاهی و درمانی جزایر خلیج فارس را مد نظر قرار داد. در این میان ساخت کشتی بیمارستانی فارور که با طی مسیر آبادان تا چابهار خدمت‌رسانی درمانی در این مناطق را بر عهده داشته از بزرگ‌ترین اقدامات جمعیت به شمار می‌رود. در کنار آن احداث بیمارستان‌ها و مراکز درمانی بی‌شماری در این مناطق به بهبود وضعیت معیشتی ساکنان این جزایر کمک کرده است. مقاله حاضر تاریخ این منطقه به بیان معضلات فرهنگی- اجتماعی نشئت گرفته از مشکلات بهداشتی و درمانی را مورد بررسی قرار داده و در این میان با بیان گوشه‌ای از فعالیت‌های جمعیت هلال احمر در این مناطق، با بررسی اسناد و مدارک موجود در کتابخانه و مرکز اسناد سازمان جمعیت هلال احمر به بیان نقش این جمعیت در بهبود شرایط زندگی ساکنان جزایر خلیج فارس پرداخته است.

پیشینه جمعیت‌های صلیب سرخ و هلال احمر

صلیب سرخ از زمان آغاز کار خود در بیش از یک قرن پیش، به مراقبت و یاری رنج‌دیدگان پرداخته است. در یک موقعیت عادی، انسانی که در جامعه‌ای سازمان یافته زندگی می‌کند، تحت حمایت قانون است و معاش خود را به راحتی به دست می‌آورد، اما در موقعیتهایی همچون درگیری‌های نظامی و بلایای طبیعی که جامعه از حالت عادی خارج می‌شود، قوانین

زیر پا گذاشته می‌شود، محیط زیست طبیعی، امنیت، سلامت و بقای انسان به خطر می‌افتد، زمانی است که صلیب سرخ در جهت یاری رساندن و مراقبت از قربانیان اهتمام می‌ورزد.

در ابتدا، صلیب سرخ با گروه کوچکی شکل گرفت، ۵ نفر مرد برآن شدند تا قراردادی ۱۰ ماده‌ای تنظیم کنند که هدف آن مراقبت از مجروحان جنگی و رساندن کمک‌های ضروری به آنها بود. اینک پس از ۱۲۰ سال صلیب سرخ به نهضتی جهانی تبدیل شده که علاوه بر کمیته بین‌المللی صلیب سرخ، ۱۳۷ جمعیت ملی، شامل ۲۵۰ میلیون عضو و فدراسیون جهانی این جمعیتها، جامعه صلیب سرخ و جمعیت‌های هلال احمر را در بر می‌گیرد. کنوانسیون‌های چهارگانه ژنو که در سال ۱۳۴۹ و پرتوکل‌هایی که در سال ۱۹۷۷ به آن ملحق شد، بیش از ۶۰۰ ماده قانون را برای مراقبت از انسان‌ها در شرایط گوناگون در بر می‌گیرد. تدارکات مادی که صلیب سرخ توزیع می‌کند، هزینه‌ای سالیانه بالغ بر میلیون‌ها فرانک سوئیس را شامل می‌شود. این کمک‌ها به سوی افراد بی‌شماری در سراسر دنیا گسیل می‌شود تا در زمان صلح و جنگ مرهمی بر دردهای آنها باشد. خط مشی صلیب سرخ، آرمانهای بشردوستانه‌ای است که به زمان، مذهب، نژاد و فرهنگ خاصی محدود نمی‌شود. صلیب سرخ در هر جا درد و رنجی باشد به یاری رنج‌دیدگان می‌شتابد (دونان، ۱۳۸۴).

تمامی پیدایش نهضت جهانی کمک به آسیب‌دیدگان و تشکیل صلیب سرخ و هلال احمر، بر مبنای کتابی کوچک نوشته هانری دونان بود که این کتاب را به دنبال تجربه هولناک خود از عواقب سانحه سولفرینو نوشت. این کتاب الهام بنیانگذاران صلیب سرخ بود و همچنین الهام‌بخش نسل‌های بعدی اعضای این نهضت است. ژان هانری دونان، مشهور به پدر صلیب سرخ، در سال ۱۸۲۸ در شهر ژنو در سوئیس متولد شد. وی در نخست‌های سالهای بلوغش، با نهضت‌های گوناگون هم‌پیمان بود و به صورت داوطلبانه به فعالیتهای خیرخواهانه می‌پرداخت. وی در کنار فعالیتهای خیرخواهانه به تجارت نیز مشغول بود. دونان در سال ۱۸۵۹ در سفری به ایتالیا به منطقه کاستیلیون دلتاپیو^۱ رسید که جنگ سولفرینو در آنجا رخ داده بود و دونان تلاش کرد تا به یاری مجروحان این جنگ بپردازد. وی فعالیتهای خود و رویدادهای این جنگ را در قالب کتاب خاطره‌ای از سولفرینو منتشر نمود و پیشنهادی را در مورد انعقاد پیمانی بین‌المللی به منظور

تضمین مراقبت مشفقانه از مجروحان ارائه نمود که بسیار مورد استقبال واقع شد. بدون تلاشهای دونان، هرگز صلیب سرخ جهانی تشکیل نمی شد. دونان در سال ۱۹۱۰ در شهر هیدن در میان کوه ها و مردم جان سپرد (دونان، ۱۳۸۴).

اما فدراسیون بین المللی جمعیت های صلیب سرخ و هلال احمر، از زمان تاسیس در سال ۱۹۱۹ در زمینه های مختلف امداد رسانی به قربانیان جنگ و درگیری های مسلحانه شامل مجروحان، اسراء و غیر نظامیان و سوانح طبیعی فعال بوده است. امروزه ۱۷۸ جمعیت ملی صلیب سرخ و هلال احمر به رسمیت شناخته شده و عضو این فدراسیون هستند و ضمن تابعیت از قوانین داخلی کشورها در چارچوب اصول هفتگانه صلیب سرخ و هلال احمر که شامل بشردوستی، بی غرضی، بی طرفی، عدم وابستگی، خدمات داوطلبی، یگانگی و جهانشمولی به ارائه خدمات امدادی، بهداشتی به عنوان پشتیبان دولتها می پردازند. محورهای اساسی فعالیتهای جمعیت های ملی صلیب سرخ و هلال احمر عبارتند از:

۱- امداد و نجات در زمان وقوع سوانح طبیعی و نیز درگیری های مسلحانه و جنگها از طریق ارائه خدمات گوناگون امدادی، بهداشتی، درمانی، سرپناه، کمک به یافتن اسرای جنگی و مفقودین و تبادل مراسلات میان اسراء و خانواده های آنان؛

۲- آمادگی در برابر سوانح از طریق تهیه امکانات و تجهیزات مورد نیاز و آموزشهای تخصصی عمومی برای همه مردم؛

۳- ارائه خدمات بهداشتی و درمانی و اجتماعی به آسیب پذیرترین و نیازمندترین افراد جامعه؛

۴- ترویج ارزشهای بشردوستانه از جمله حقوق بشردوستانه، مفاهیم داوطلبی، صلح و دوستی و نقش جوانان در این امر.

به احترام هانری دونان، در سال ۱۸۶۳ میلادی، علامت صلیب سرخ روی زمینه سفید که معکوس رنگهای پرچم کشور سوئیس است به عنوان علامت کمیته صلیب سرخ انتخاب شد و بسیاری از کشورها این علامت را به عنوان نشان جمعیت خود برگزیدند.

در سال ۱۸۷۶ میلادی، امپراتوری عثمانی، علامت هلال سرخ را روی زمینه سفید که معکوس رنگهای پرچم آن امپراتوری بود به عنوان علامت جمعیت خود انتخاب کرد. امروزه،

اکثر کشورهای اسلامی، علامت هلال احمر را به عنوان نشان جمعیت خود انتخاب کرده‌اند (نجفی، ۱۳۸۳).

نمایی از جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران

نخستین کوشش ایرانیان برای پیوستن به کنوانسیون‌های بین‌المللی در مورد تشکیلات بین‌المللی صلیب سرخ به دوران پادشاهی ناصرالدین شاه قاجار باز می‌گردد. ایران در زمان حکومت او و در دسامبر سال ۱۸۷۴/شوال ۱۲۹۱، کنوانسیون مصوب ۱۸۶۴ ژنو را پذیرفت. اما عملاً برای دهها سال پس از این تاریخ هیچ‌گونه اقدامی برای تأسیس مؤسسه، یا سازمانی که عامل اجرایی این کنوانسیون در ایران باشد صورت نگرفت.

ایران در سال ۱۳۰۱ جمعیت ملی خود را تأسیس نمود ولی به جای استفاده از نشان صلیب سرخ یا هلال احمر، علامت شیرو خورشید را به عنوان نشان جمعیت خود انتخاب کرد. در این سال به کوشش دکتر امیر اعلم اقداماتی برای تأسیس شیر و خورشید سرخ با حمایت دولت صورت گرفت. در کنفرانس ژنو در سال ۱۳۰۷ علامت شیر و خورشید به تصویب رسید و از آن به بعد، سه نشان صلیب سرخ، هلال احمر و شیر و خورشید سرخ به عنوان نشان‌های رسمی بین‌المللی شناخته شدند. با آغاز فعالیتهای جمعیت، نخستین شعبه جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران در مشهد گشایش یافت و چندی بعد نخستین بیمارستان جمعیت در شهرستان تربت حیدریه بنا شد. به تدریج مردم به مجموعه عملکرد جمعیت، اعتماد کردند و املاک موقوفه بسیاری از سراسر جهان جهت ساخت بیمارستان و درمانگاه در اختیار جمعیت قرار گرفت. افزایش خدمات نیکوکاری جمعیت و بالارفتن توان آن در کمک‌رسانی به نیازمندان، موجب شد تا جمعیت شیر و خورشید سرخ از نظر درمانی و امدادی به عنوان بزرگ‌ترین نهاد کشور درآید. چنانچه در آن زمان حدود ۵۰۰ بیمارستان و درمانگاه و مراکز آموزشی در سراسر کشور در اختیار داشت.

جمعیت، وسایل و تجهیزات گسترده‌ای برای امدادرسانی فراهم کرده بودند که چندین دستگاه آمبولانس، هواپیما، جت فالتکون و بالگرد شامل این تجهیزات بود. این امر موجب شده

بود تا قدرت جمعیت در جابه‌جایی محموله‌ها و نیز نیروهای امدادی در داخل و خارج کشور بیشتر شود. حفظ و نگهداری از کودکان بی‌سرپرست و ایجاد پرورشگاه یکی از برنامه‌های جمعیت بود که در این زمینه مردم نیکوکار با اهدای زمین یا ساختمان در توسعه این‌گونه مراکز نقش عمده‌ای داشته‌اند. جمعیت به منظور جذب جوانان و علاقه‌مند ساختن آنها به انجام امور خدمات بشردوستانه در سال ۱۳۲۶ به سازماندهی جوانان و نیز تهیه مراکز متعدد، همچون خانه جوانان، سینما و برگزاری اردو در نقاط مختلف ایران اقدام نمود. در سال ۱۳۵۹ دولت ایران در نامه‌ای به دولت سوئیس به عنوان نگهدارنده قراردادهای چهارگانه ژنو اعلام نمود که استفاده از شیر و خورشید سرخ را به تعلیق در آورده و به جای از نشان هلال احمر استفاده خواهد کرد. از آن پس، جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران به جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران تغییر نام داد و براساس وضعیت جنگ تحمیلی به تربیت نیروی انسانی در زمینه‌های امدادی پرداخت (هشتاد سال خدمات بشردوستانه، ۱۳۸۱).

در جریان جنگ تحمیلی، جمعیت هلال احمر یکی از درخشان‌ترین خدمات امدادی و درمانی را به رزمندگان اسلام و هموطنان جنگ‌زده ارائه نمود. برخی از این فعالیت‌ها عبارتند از:

- آموزش امدادگران جهت یاری به مجروحان؛
- آموزش کمک‌های اولیه و حقوق بشردوستانه به رزمندگان؛
- اعزام امدادگران به جبهه‌ها؛
- نجات مصدومان بمباران مناطق مسکونی در سراسر کشور؛
- انتقال و بستری نمودن مجروحان در بیمارستانها؛
- حمایت از اسرا و مفقودین ایرانی و خانواده آنها؛
- جمع‌آوری، بسته‌بندی و ارسال کمک‌های مردمی به جبهه‌ها؛
- پذیرایی از معاونین عراقی؛
- تأمین خون مورد نیاز مجروحان جنگی از طریق مراکز انتقال خون جمعیت؛
- تأسیس بیمارستان‌های متعدد صحرائی و درمانگاه‌های سیار در جبهه‌ها؛

- ارسال کمک‌های امدادی و درمانی به جبهه‌ها به وسیله هواپیمای اختصاصی جمعیت (جت فالکوم)؛
 - پی‌گیری امور مربوط به اسرا و مفقودین و ایجاد ارتباط میان اسرا با خانواده‌هایشان.
- همچنین جمعیت هلال احمر در همان سال‌ها صدها امدادگر شهید، جانباز، آزاده و مفقود تقدیم انقلاب نمود و برخلاف تمام موازین بین‌المللی تعداد زیادی از اماکن، چرخ‌بالها و آمبولانس‌های جمعیت در جریان جنگ هدف قرار گرفته و منهدم شدند (هشتاد سال خدمات بشردوستانه، ۱۳۸۱).
- خدمات گسترده جمعیت هلال احمر ایران، در سوانح زلزله گیلان و زنجان ۱۳۶۹، بحران آوارگان عراقی در سال ۱۳۷۰، کمک‌رسانی به آوارگان افغانی، کمک به مردم آسیب‌دیده در زلزله بم، یاری به افراد در راه مانده ناشی از سیل و برف شدید، از جمله فعالیت‌های جمعیت در این سالها بوده است. به استناد این فعالیتها و تلاشهای پی‌گیر، جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران توانست مجدداً خود را به عنوان یک سازمان فعال بشردوستانه در عرصه بین‌المللی مطرح سازد و نقش استراتژیک خود را در منطقه به اثبات برساند.
- از جمله خدمات ارزنده و شاخص جمعیت در امور درمانی، می‌توان به ساخت کشتی فارور جهت امدادرسانی به ساکنان جزیره‌های ایرانی در خلیج فارس نام برد. تیم پزشکی مستقر در این کشتی با تمام تجهیزات بهداشتی، طبق برنامه به جزیره‌های خلیج فارس سرکشی و به امور درمان ساکنان این منطقه می‌پرداخت.

مروری بر جزایر خلیج فارس

خلیج فارس، آبراهی است که در امتداد دریای عمان و در میان ایران و شبه جزیره عربستان قرار دارد. مساحت آن ۲۳۳ هزار کیلومتر مربع است و بعد از خلیج مکزیک و خلیج هودسن، سومین خلیج بزرگ جهان به شمار می‌آید. خلیج فارس از شرق از طریق تنگه هرمز و دریای عمان به اقیانوس هند و دریای عرب راه دارد و از غرب به دلتای رودخانه اروندرود ختم می‌شود. کشورهای ایران، عمان، عراق، عربستان سعودی، کویت، امارات متحده عربی، قطر و بحرین در

مجاورت خلیج فارس هستند. به دلیل وجود منابع سرشار نفت و گاز در خلیج فارس و سواحل آن، این آبراهه در سطح بین‌المللی، منطقه‌ای مهم و راهبردی به شمار می‌آید. خلیج فارس از طریق تنگه هرمز و دریای عمان به آبهای آزاد، راه دارد. جزایر مهم خلیج فارس عبارتند از: بحرین، قشم، کیش، خارک، ابوموسی، تنب بزرگ، تنب کوچک، فارور و لاوان که تمامی آنها به جز بحرین به ایران متعلق است. خلیج فارس، نامی است به جا مانده از کهن‌ترین منابع و با پارس و فارس، نام سرزمین ملت ایران، عجین شده است (تکمیل همایون، ۱۳۸۰).

ساکنان جزایر ایرانی خلیج فارس به دلیل گرمای بیش از اندازه، رطوبت بالا، فقدان آب آشامیدنی بهداشتی، دوری از مرکز، عدم وجود زمینهای زراعی در این جزایر، کمبود امکانات درمانی و بهداشتی، عدم توجه جدی به آنها و غیره دارای مشکلات فراوان بهداشتی، فرهنگی، اجتماعی و ... نیازمند حمایت و توجه جدی در این زمینه‌ها هستند. طی سالیان مختلف و در طول دوران، توجه چندانی به این جزایر و برخی بنادر جنوبی کشور همچون بندر لنگه، بندر جاسک نمی‌شد. با گسترش فعالیتهای جمعیت هلال احمر (شیر و خورشید سرخ سابق) و بذل توجه هرچه بیشتر به خدمات انسان‌دوستانه و نیز تشکیل کمیته خلیج فارس، در دهه ۵۰ شمسی، جمعیت تصمیم گرفت تا از این مناطق محروم بازدید به عمل آورد و فعالیتهای خود را در آنجا آغاز نماید. به همین منظور، حمایت و تلاشهای همه جانبه خود را برای فراهم نمودن امکانات بهداشتی، فرهنگی و.. برای ساکنان این مناطق به عمل آورد. با فرارسیدن انقلاب شکوهمند اسلامی، جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران توجه بیشتری به این مناطق نمود و افزون بر خدمات بشردوستانه و بهداشتی، به تقویت پایه های فرهنگی و آموزشی برای ساکنان این مناطق پرداخت. در بخش بعدی، تلاشها و خدماتی که جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران (شیر و خورشید سرخ سابق) در این مناطق صورت دادند تشریح می‌شود.

فعالتهای جمعیت شیر و خورشید سرخ و هلال احمر در مناطق محروم جزایر خلیج فارس
همانطور که عنوان شد یکی از جمعیت شیر و خورشید سرخ به عنوان یک سازمان بشردوستانه، خدمت‌رسانی به افراد محروم و آسیب‌دیده در مناطق مختلف و محروم کشور بود. یکی از این

مناطق، جزایر تحت تملک ایران در خلیج فارس بودند که به دلیل عدم توجه و جدی نگرفتن نیازهای اولیه مردم، این مناطق در محرومیت و بحران‌های اجتماعی و بهداشتی به سر می‌بردند. جمعیت، فعالیتهای خود را در این منطقه از دهه ۵۰ شمسی آغاز نمود و تلاشهای خود را بر بهبود مشکلات اجتماعی و بهداشتی در این مناطق متمرکز نمود. در راستای اعتمادی که مردم منطقه به خدمات نیکوکارانه جمعیت نشان دادند، در اردیبهشت ماه ۱۳۵۰ یکی از اهالی بندر جاسک، یک زمین ده هزار متری را به جمعیت شیر و خورشید سرخ، جهت ایجاد واحدهای درمانی و عالم‌المنفعه و مراکز اداری مربوط به خود وقف نمود.

به منظور یاری‌رسانی به اهالی جزایر خلیج فارس، کمیته خلیج فارس با حضور نمایندگان از جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران، وزارت کار، نیروی دریایی شاهنشاهی در مورد وضعیت درمانی اهالی جزیره ابوموسی تشکیل شد. برای بررسی امکانات درمانی در جزیره ابوموسی هیئتی از جمعیت شیر و خورشید سرخ از تهران به این جزیره اعزام شد. آنها وضعیت امکانات درمانی این جزیره را بسیار ناگوار دیدند چرا که در این جزیره حتی، امکانات اولیه و درمانگاهی جهت رسیدگی به وضعیت مصدومان وجود نداشت. بنابراین، هیئت اعزامی پیشنهادهایی را به شرح زیر جهت بهبود وضعیت بهداشتی مردم منطقه ارائه نمود:

- ایجاد تسهیلات بهداشتی در مورد حفر چاه آب شیرین؛
- ایجاد امکانات حفاظتی مثل عینک آفتابی و کلاه چوب پنبه‌ای برای کارگران؛
- ایجاد آسایشگاه مجزا جهت کارگران بیمار؛
- تعبیه یک درمانگاه به همراه داروخانه؛
- ایجاد خانه پزشک.

طبق اسناد ۴۷/۴۹۸/تهران، ۴۸/۴۹۸/تهران، ۴۹/۴۹۸/تهران، ۵۰/۴۹۸/تهران، ۵۳/۴۹۸/تهران، ۵۴/۴۹۸/تهران این هیئت بازدید از درمانگاه ابوموسی به عمل آورد و گزارشی در مورد وضعیت جزیره از نظر آب و هوا و امکانات رفاهی و درمانی و بهداشتی تهیه و ارائه نمود. به این ترتیب با نظر جمعیت، هماهنگی‌هایی در مورد طرحهای عمرانی و اطلاعاتی مربوط به جزایر خلیج فارس به عمل آمد و تصمیم گرفته شد پوشش درمانی در تمام منطقه‌های جزایر

خلیج فارس صورت گیرد. نماینده جمعیت، طرحی جهت بهبود وضع کارگران مقیم جزیره ابوموسی و استفاده آنها از مقررات بیمه اجتماعی و قوانین کار ارائه نمود و جمعیت برای رفع احتیاجات اهالی جزیره ابوموسی، پیشنهادهایی ارائه نمود.

طی دورانی که اکثر کشورها در تکاپوی ساخت کشتی های جنگی مملو از سلاحهای کشتار جمعی بودند، ایران اولین سرزمینی بود که در ساخت کشتی بیمارستانی با تجهیزات پزشکی و مملو از پیامهای بشردوستانه همت گماشت. اواخر دهه ۴۰ در تاریخ ۲۴ اردیبهشت ۱۳۴۸ هیئت دولت موقت، دستور خرید یک دستگاه کشتی بیمارستانی (۵۰ هزار تنی که ۵۰ تختخواب را در خود جای دهد) را به جمعیت هلال احمر (شیر و خورشید سرخ سابق) داد که هدایت این کشتی مستقلاً بر عهده افراد نیروی دریایی رژیم وقت بوده است. این کشتی بیمارستانی دارای ۵ طبقه و بخش های مختلف چشم پزشکی، داخلی، گوش و حلق و بینی، زایمان و چند بخش دیگر بوده است. سرانجام بر اساس قرارداد مورخ ۴ جولای ۱۹۷۰ جمعیت، با کمپانی کشتی سازی آلمانی به نام السفلترورف آگ قرارداد ساخت کشتی بیمارستانی را امضا نمود. براساس این قرارداد، کل هزینه ساخت این کشتی به همراه یک دستگاه آمبولانس و تجهیزات پزشکی داخل آن بالغ بر ۱۰۲۷۳۰۰۰ مارک آلمان غربی و معادل ۵۶۱۸۸۷۴۸ ریال بوده است که ریز این مبالغ نیز در سند شماره ۲۹/۳۱۰ تهران به تفصیل آمده است. در ادامه این فرآیند، جمعیت به پیش پرداخت ۲۵۶۸۲۵۰ مارک آلمان غربی و چهار قسط ۲۵ درصد کل هزینه ساخت، قدم اول را در تهیه این کشتی بیمارستانی برداشت (خطیبی، ۱۳۸۲).

کشتی بیمارستانی فارور در اواخر سال ۱۹۷۰ طی مراسم خاصی با حضور دکتر خطیبی و مسئولان صلیب سرخ آلمان، بندر السلف آلمان را به مقصد بندر آبادان ترک کرد. این کشتی در تاریخ ۱۳۵۱/۸/۲۵ به آبهای آبادان رسید تا ماموریت خود را خلیج فارس و دریای عمان آغاز کند. این کشتی که مایه افتخار جمعیت خیریه شیر و خورشید سرخ ایران بود به نام یکی از جزایر خلیج فارس نام گذاری و در منطقه جنوب کشور معروف به فارور بوده که تا زمان جنگ تحمیلی به فعالیتهای بشردوستانه خود جامه عمل می پوشاند. این کشتی عظیم بیمارستانی، فعالیت خود را در راستای یاری رسانی به بیماران جزایر تحت تملک ایران در خلیج فارس آغاز نمود. پس از

مدتی که از فعالیتهای جمعیت در این کشتی گذشت، جمعیت درصدد برآمد تا به بررسی عیوب و نواقص کشتی بپردازد تا نیازهای اهالی مناطق، سریع تر و آسان‌تر برطرف گردد. بررسی‌ها نشان داد که به دلیل کثرت مراجعۀ بیماران به کشتی و لزوم عودت بیماران به موطن اصلی خود بعد از خاتمۀ مداوا لازم است که افراد به دلیل بدی جاده‌های سواحل خلیج فارس از راه دریا صورت گیرد. فرمانده کشتی فارور، پیشنهاد تهیه یک قایق تندرو را داد که جمعیت راساً در این مورد بررسی لازم را صورت دهد. حتی پیشنهاد انتقال بیماران با هواپیما به صورت رایگان مطرح شد تحت این عنوان که ارزانتر از وسیله دیگر است. طبق سند ۴۹۸/۱۶/ تهران در تاریخ ۱۳۵۸/۸/۱۵ جلسه ۵۵ کمیته خلیج فارس تشکیل شد و به بررسی بهترین طریق ارتباط بین کشتی بیمارستانی فارور و سواحل جزایر ایرانی خلیج فارس پرداخت. آنها به این نتیجه رسیدند که لندینگ کرافت بهترین وسیله پیشنهادی است. مقرر گردید این قضیه از طرف نیروی دریایی شاهنشاهی و نیز با هماهنگی جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران پی‌گیری شد.

طبق سند ۴۹۸/۳۵/ تهران تهیه قایق سریع و قایق سرویس جهت کشتی بیمارستانی فارور مورد تایید فرمانده و رئیس کارخانجات پایگاه دریایی خرمشهر رسید. طبق سند ۴۹۸/۳۶/ تهران، مقرر گردید از لندینگ کرافت استفاده نشود. چراکه برطبق گواهی شرکت لوید آلمان این قایق باید در آبهای آرام استفاده شود، از این رو در خلیج فارس قابل استفاده نیست. ضعیف بودن موتور، سواحل ماسه‌ای خلیج فارس و سواحل صخره‌ای که امکان پهلو گرفتن نیست و باید لوازم را از طریق آب وارد قایق کرد.

در تاریخ ۷ مرداد ۱۳۵۲ قرار شد تا به رفع اشکالات فنی کشتی فارور، و پرداختن به مسائلی چون حذف لندینگ کرافت و استفاده از یک قایق سریع‌السیر، قرار گرفتن کشتی بین بندرعباس و بوشهر و استفاده از یک قایق متعلق به نیروی دریایی جهت انتقال افراد و خرید هلی‌کوپتر و ایجاد سیستم ارتباط سریع بین کشتی و خشکی پرداخته شود. در تمامی این جلسات، نمایندگانی از جمعیت حضور داشتند و نظرات آنها را در این زمینه جویا می‌شدند.

فعالیت‌های جمعیت هلال احمر در جزایر مناطق خلیج فارس پس از انقلاب اسلامی

جمعیت در تاریخ ۱۳۵۸/۲/۲۳ درمانگاهی امدادی همراه با تجهیزات کامل پزشکی، شامل دارو و آمبولانس در بندر جاسک دایر کرد. بعد از انقلاب شکوهمند اسلامی و تغییر نام جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران به جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران، این جمعیت، مرکزی تحت عنوان «مرکز پرورش اسلامی جمعیت هلال احمر» جهت جذب و تربیت نیروهای جوان و متعهد برای فعالیت و خدمت در جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران تأسیس نمود. برای مثال، طبق سند شماره ۵/۱۱۱/تهران در تاریخ ۱۳۷۲/۱۱/۲۲ به مناسبت دهه فجر، مرکز پرورش اسلامی جمعیت هلال احمر بندرلنگه فعالیت‌های زیر را انجام داد:

۱. افتتاح ساختمان جدید مرکز در بندر لنگه؛
 ۲. برگزاری یک دوره کلاس کمک‌های اولیه و ویژه خواهران.
- استقبال از دوره‌های آموزش کمک‌های اولیه و نیز دوره امدادگری بسیار زیاد بوده و کلاسها در دو نوبت صبح و بعداز ظهر برگزار شدند. در آن سال، جمعیت هلال احمر بندرلنگه، علی‌رغم فعالیت‌های فراوان، فاقد کتابخانه بود. احداث کتابخانه و اهدای ده‌ها جلد کتاب به آن، در سه ماهه چهارم سال ۱۳۷۲ در بندرلنگه و نیز شهرستان‌های گاویندی و میناب از فعالیت‌های عمده جمعیت هلال احمر در مناطق محروم جنوب کشور به شمار می‌رود. از دیگر فعالیت‌های فرهنگی جمعیت می‌توان به راه‌اندازی سالن آمفی تئاتر، سینما و مجموعه فرهنگی شهرستان، نصب و راه‌اندازی سوله ورزشی و احداث مجموعه ورزشی (استادیوم و زمین‌های والیبال و بسکتبال) اشاره نمود. برگزاری کلاس آموزش ماشین‌نویسی و نیز اقدام به ثبت‌نام برای سایر کلاسهای آموزشی از دیگر فعالیت‌های جمعیت در این مناطق بوده است. به این ترتیب، با مرور و بررسی اسناد موجود، می‌توان مشاهده نمود که جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران (جمعیت شیر و خورشید سرخ سابق) تا چه حد در راستای بهبود شرایط زندگی ساکنان جزایر ایرانی خلیج فارس تلاش، خدمت و فعالیت نموده است و یاریگر مردمان این مناطق بوده است.

نتیجه‌گیری

جزایر ایرانی خلیج فارس، به دلیل شرایط خاص آب و هوایی و دارا بودن منابع خدادادی، موقعیت ژئوپلیتیکی ویژه‌ای را دربر دارند و همواره مورد طمع کشورهای بیگانه بوده‌اند. در تمام طول دوران، حاکمان وقت در تلاش بوده‌اند تا با حفظ موقعیت حساس این جزایر در خلیج فارس، هویت ایرانی این جزایر را تثبیت نمایند و نقش کلیدی ایران را در منطقه خاورمیانه به جهانیان نشان دهند. بدی آب و هوا، کمبود منابع آب سالم و بهداشتی، دوری از مرکز، و عدم وجود زمینهای زراعی سبب شده است تا اکثر ساکنان این جزایر در زمینه مسائل مختلف بهداشتی، درمانی و معیشتی با چالش‌هایی مواجه باشند. بنابراین تلاش‌ها همواره بر این بوده است تا شرایط زندگی ساکنان منطقه جنوب کشور و جزایر ایرانی خلیج فارس در وضعیت مناسبی باشد.

نوع دوستی و خدمت به بشر، جدا از قوانین و مقررات بین‌المللی حقوق بشر، یک حس فطری است که در تمام انسانها وجود دارد و محدود به هیچ زبان، مذهب، نژاد و فرهنگی در جهان نیست. جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران، به عنوان یکی از نهادهای ملی بشردوستانه، به منظور ارائه خدمات فراملیتی و نوع دوستانه در کشور فعالیت می‌کند و تاکنون غیر از خدمت‌رسانی در مراکز استانها، نظر ویژه‌ای به مناطق محروم کشور، به ویژه جزایر ایرانی خلیج فارس داشته است.

با علم به نقش سوق‌الجیشی این جزایر در منطقه، این جمعیت همواره در تلاش بوده است تا بدون هیچ نوع چشم‌داشتی و به صورت داوطلبانه، ساکنان این مناطق را تحت پوشش خدمات بهداشتی، درمانی و آموزشی قرار دهد. تلاشهای جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران برای بهبود وضعیت زندگی مردم این جزایر و تثبیت هویت آنها در دو دوره زمانی قابل تامل و توجه است. در دوره اول، نقش جمعیت شیر و خورشید سرخ را از زمان تشکیل کمیته خلیج فارس در دهه ۱۳۵۰ باید در نظر گرفت که این جمعیت، مشتاقانه جهت خدمت‌رسانی به مردم محروم جزایر ایرانی خلیج فارس اعلام آمادگی نمود و کشتی بیمارستانی و عظیم فارور را با مجهزترین امکانات جهت خدمت‌رسانی به ساکنان جزایر ایرانی خلیج فارس تدارک دید و در آبهای نیلگون خلیج فارس در اختیار این ساکنان قرار داد.

دوره دوم به تلاشهای خستگی ناپذیر، بی وقفه و بارز جمعیت هلال احمر در سالهای پس از انقلاب شکوهمند اسلامی اشاره دارد. در این دوره، به دلیل وقوع جنگ تحمیلی موقعیت این جزایر در وضعیت بحرانی قرار داشت و ساکنان این مناطق از نظر بهداشتی، درمانی و نیز آموزشی در اوضاع نابسامانی بودند. جمعیت هلال احمر که بعد از انقلاب اسلامی، با تربیت نیروهای جوان و متعهد، جانی دوباره گرفته بود به یاری این محرومان شتافت و از هیچ تلاشی برای بهبود وضعیت زندگی ساکنان این منطقه، دریغ نورزید. این تلاشهای داوطلبانه همچنان ادامه دارد و جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران همچنان با برگزاری دوره‌های آموزشی، تشکیل درمانگاهها و بیمارستانها، و تجهیز داروخانه‌ها هم به احراز هویت ایرانی این جزایر کمک کرده است و هم در راستای بهبود شرایط زندگی ساکنان جزایر ایرانی خلیج فارس گام برداشته است. زیرا همواره این شعار را سرلوحه فعالیت‌های خود قرار داده است: نفی گذشته دلیلی بر روشنایی آینده نیست، در این صورت ماهیت ما در تاریکی باقی می ماند.

پی‌نوشت‌ها

1. Castiglioni Delta Pieve.

منابع

- تکمیل همایون، ناصر، خلیج فارس، تهران: دفتر پژوهشهای فرهنگی، ۱۳۸۰.
- خطیبی، حسین، رنج رایگان: خاطرات سیاسی، فرهنگی و اجتماعی، دکتر حسین خطیبی. تهران: نوگل، ۱۳۸۲.
- دونان، هانری، خاطرات سولفرینو، به کوشش محمد ابراهیم تولکی کارشک، تهران: آوند، ۱۳۸۴.
- نجفی، مهدی، چگونه به یک مصلوم کمک کنیم: آموزش کمک های اولیه، تهران: سازمان جوانان جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران، ۱۳۸۳.
- هشتاد سال خدمات بشردوستانه، تهران: روابط عمومی جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران، ۱۳۸۱.

سند ۳۴ / ۴۹۸ / تهر ان

[illegible]

سند ۴۹۸/۲۲/ تهران

سند ۳۴ / ۴۹۸ / تهران

[illegible]

سند ۴۷/۴۹۸/ تهران

تاریخ این سند: ۱۳۵۲
شماره: ۴۹۸-۴۷
پیوست: ۱
موضوع: است. در پاسخ باین شماره کتاب: فرم ۱۰۰

جمهوری اسلامی ایران
وزارت فرهنگ و هنر
سازمان اسناد و کتابخانه ملی

موضوع گزارش: بررسی امکانات درمانی در جزیره ابوموسی
شماره پرونده: ۵۲/۴/۲۶ م/۴۸۷/۹/۷۵۸۲
تاریخ انجام کار: ۵۲/۴/۲۶ مورخه: ۵۲/۴/۳۰
تهیه‌کنندگان گزارش: دکتر ضیاءالدین امامی اهری - سرپرست خدمات درمانی منطقه ۶
سرپرست ناصر میرزاده - سازمان اسناد و کتابخانه ملی

در تاریخ ۵۲/۴/۲۶ از تهران حرکت و از طریق بندر لنگه به بندر عباس و سپس توسط ناوچه امنیاهی
زال به جزیره ابوموسی عزیمت نموده و در تاریخ ۵۲/۴/۲۸ از این جزیره بازید بعمل آمد.
ساکنان جزیره ابوموسی در حدود ۴۰۰ نفر محاسبه شدند که شغل اصلی آنان ماهیگیری - دریاوردی
و تجارت می‌باشد.
۱- مساجد و مساکن اهالی در شمال و شرق قسمت جنوبی جزیره قرار دارد و شرح زیر می‌باشد:
۲- مساجد در قسمت جنوبی
در این قسمت یک مدرسه - یک درمانگاه - یک خانه بهداشت - یک دارو و وجود دارد که هر سه دارای مساجد است
مجموعه‌ای می‌باشد مطابق گفته فرمانده بادرگان مستقر در جزیره درمانگاه این قسمت توسط یک پزشک
پزشک خدمت‌رسان و دارو می‌شود و شش بستر در آن برای بیماران وجود دارد.
۳- مساجد در قسمت شمالی
درمانگاه موجود در این قسمت جزیره در زیر چادرها می‌باشد که از سه چادر تشکیل شده است یکی

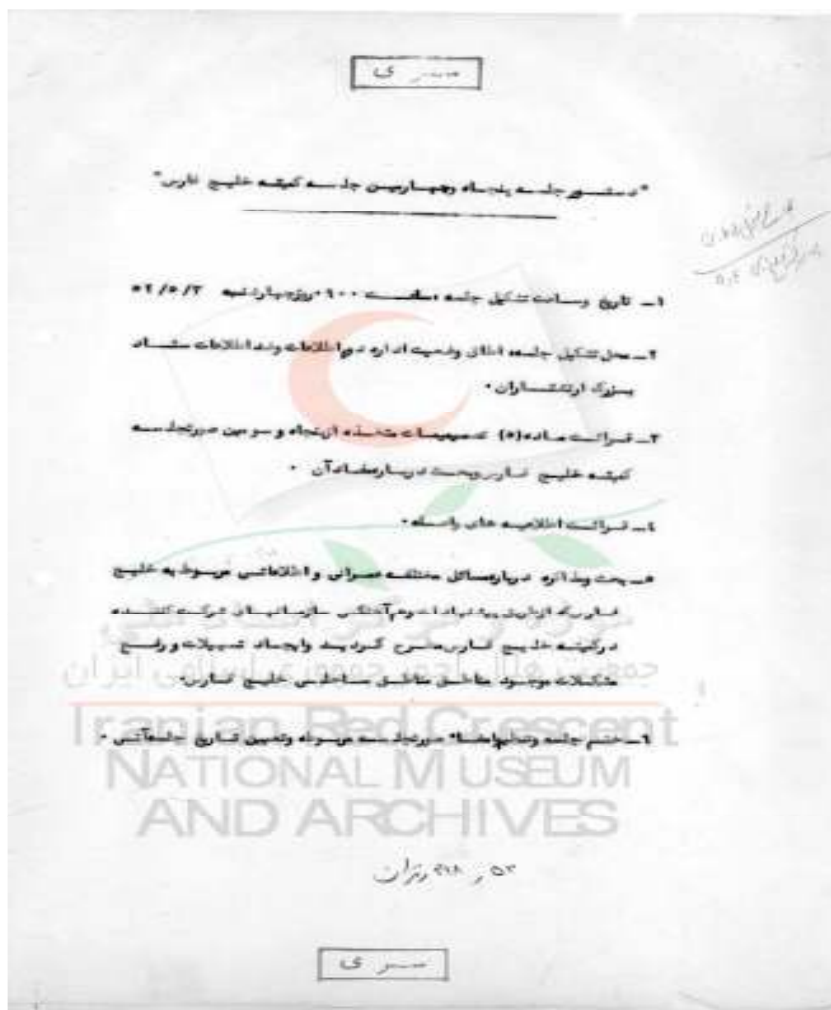
شماره سند: ۴۷/۴۹۸
تاریخ: ۱۳۵۲
موضوع: است. در پاسخ باین شماره کتاب: فرم ۱۰۰

سند ۴۸/۴۹۸ / تهر ان

[illegible]

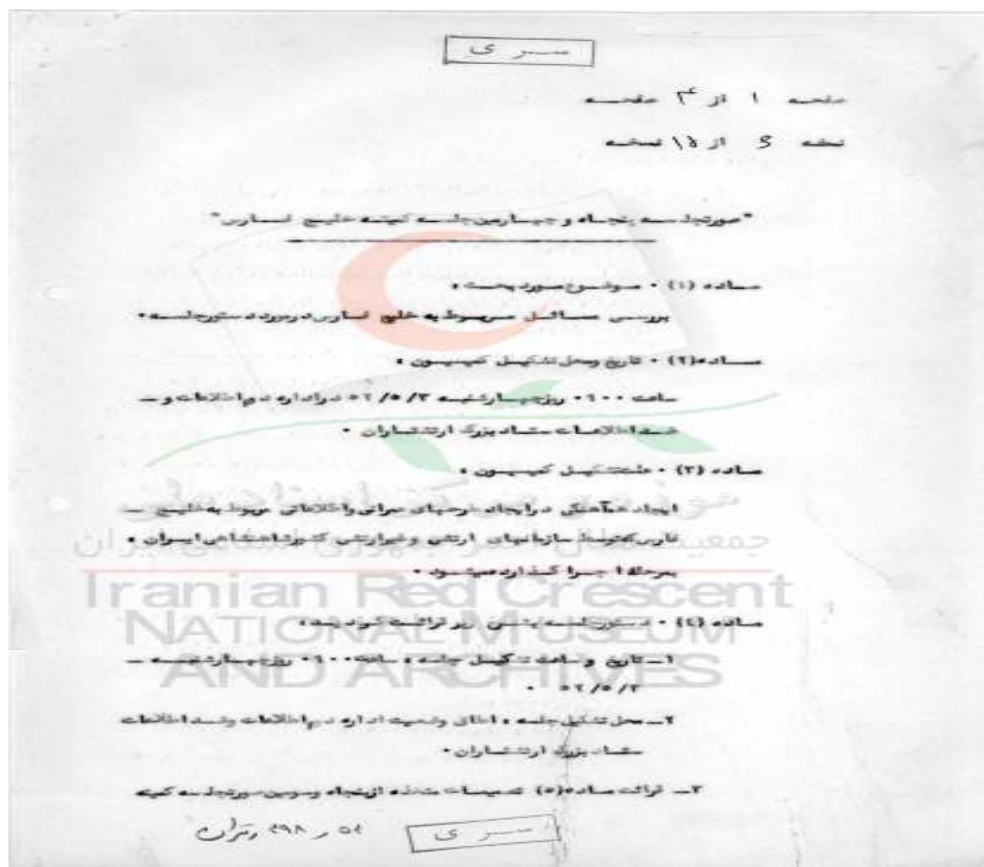

تهران / ۵۳ / ۴۹۸

سند ۴۹۸ / ۵۴ تهران

سند ۵/۱۱۱/ تهران

کتابخانه ملی و اسناد ملی ایران

سند ۵/۱۱۱/ تهران

تاریخ ثبت: ۱۳۸۵/۰۵/۱۱

شماره ثبت: ۵/۱۱۱/ تهران

نام سند: ...

موضوع: ...

تاریخ: ...

محل: ...

توضیحات: ...

ایران Red Crescent NATIONAL ARCHIVES